

*До образу Бекліна*

Хто роботу зробив,  
Хто відбув свою путь,  
Хто свій день пережив,  
Най чимскорше йде в путь.

Серед моря скала,  
Чорний ліс там росте;  
Хто терпів за життя —  
Най собі відпічне.

Не подують вітри  
З-над широких ланів,  
Не доходять туди  
Ні любов, ані гнів.

Одинокий пором  
Біля берега жде  
І хрустальним веслом  
Зимні хвилі гребе.

Хвилі човен несуть  
Через море у гай,  
Що було — то забудь,  
Що будé — не думай!

Тихо, тихо кругом,  
На скалі смерті храм, —  
Одинокий пором  
Доїджає до брам.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . Цикл [«Під вечір»](#);

«*Острів смерті*». Твір написаний під враженням однойменної картини швейцарського художника А. Бекліна (1827—1901); картина ця мала широку популярність на початку ХХ ст.